

Candidats a l'oposició

La llista i el candidats socialistes a l'Ajuntament de València demostren, segons J. J. Pérez Benlloch, una renúncia del PSPV a plantar cara a l'alcaldia.

Els socialistes de la ciutat de València ja han infantat la seua candidatura a l'Ajuntament. M'agradaria dir, en honor a l'esdeveniment, que era la notícia municipal més esperada del mes. Però no ho ha estat. En realitat des del moment en què va ser designat alcaldable el professor i conseller d'Economia i Hisenda, Aureli Martínez, ja vam saber a què ens havíem d'atenir: el PSPV renunciava a plantar cara.

Amb aquest candidat i el seu equip de confiança es pot garantir una gestió rigorosa, pròpia d'un bon administrador que sap què val la pesseta i quant pesen els nombres vermells en l'erari públic. Però ja està lluny de ser el revulsiu electoral capaç de plantar cara a la dreta i de recuperar el govern. Li falta temperament per bregar en aquestes guerres—cosa que diu molt i bé de la seua intel·ligència— i, sobretot, li manquen les conviccions esqueranes mínimes i l'*instint assassí* per desmuntar el PP.

En realitat és el candidat que correspon al seu partit, el PSPV, captiu de la desmoralització, desarmat d'ambició i indotat de dirigents idonis per a sobreposar-se i renovar-se. L'elenc de militants que ens proposa per a futurs edils és expressiu del

diagnòstic esmentat. Es tracta d'una nòmina insípida i incolora, a pesar de la retòrica i la música que l'amenitza: representen—diuen— els diferents sectors socials del veïnat. Només s'ho creuen ells. Són uns anònims respectables que han fet carrereta al si del partit i han estat designats perquè mereixen un premi.

Al si del partit, d'altra banda, tampoc no agrada la parida. I no és sorprenent, perquè si aquest dimoni de llista no val per guanyar les eleccions, encara és menys adequada per exercir l'oposició. Dejuns d'experiència municipal o de cap gestió que s'hi assemble tardaran mesos a aclimatar-se a la trama corporativa i, tot i ser bons aprenents, no sembla que de la seua qualificació personal i política es desprenquen esperances fonamentades. Això sí, són bona gent, dòcil i disciplinada.

La novetat més cridanera és el nombre de dones que s'hi incorporen. Cinc, ni més ni menys. I entre elles una independent, un fitxatge que ha fet bambolles entre les veteranes del partit que no comprenen què els pot aportar l'entrenadora del CB El Osito—l'Eliana, Cristina Mayo, mancada d'antecedents polítics i que, a més a més, ha pegat canya al PSOE per no dedicar més diners a l'esport. "Fa vint

anys, l'estat ens pagava fins i tot els desplaçaments", ha declarat aquesta dama. Amb Franco vivíem millor, li faltava dir.

Víctima d'aquesta pretesa renovació, fora de la llista s'ha quedat la regidora Carmina del Río, el treball de la qual durant aquesta legislatura ha estat unànimement reconegut. Mereixia ser desplaçada per la xica de l'handbol, o per qualsevol de les altres? Caldria preguntar-ho al secretari general comarcal, Eduard Montesinos, el fava responsable d'aquesta maniobra.

I una altra pregunta: per què han menyspreat l'experiència i eficàcia demostrada pels regidors Alfons Goni i Manuel Mata, que han estat les poques veus crítiques i atentes als desficiis de la coalició governant? No s'entén aquesta obstinació a descapitalitzar-se dels pocs recursos humans vàlids que li van quedant al PSPV.

Com a corollari, es pot afirmar que la qüestionada llista és un regal a la dreta valenciana. Més encara: sembla que ha estat inspirada pel PP. L'alcaldesa Rita Barberà i els qui l'acompanyen en el pròxim mandat únicament hauran de patir la punyeteria d'UV, tant si són associats com si són opositors. Els socialistes aniran de convidats de pedra. S'han pres un lustre sabàtic. **J. J. Pérez Benlloch**

Estem amoïnats

Fabià Estapé pensa que allò que retrata Javier de la Rosa no són les revelacions que ha promès per al judici, sinó la imatge de l'empresari donant un bitllet.

Aquests últims dies, potser setmanes, els jutges han afluixat la corda. Ja tenim —a Madrid— el Mario Conde i l'Arturo Román Biescas al carrer, amb l'obligació de presentar-se a la comissaria més propera. És ben cert que per a arribar a aquesta situació Mario Conde Conde ha hagut d'afluixar 2.000 milions de pessetes i el seu soci, home de confiança, origen del seu enlairament, Arturo Román, ha hagut de disposar d'una

finança de 1.000 milions de pessetes. Les opinions del carrer, els asseguro que són totalment desmoralitzants: "Amb els callers que tenen a fora això és com si a mi em fan pagar cinc duros"... I unes altres expressions que posen en dubte l'exemplaritat, i cosa més greu, la justícia del procediment emprat per facilitar la interrupció de la presó preventiva. He llegit la florida carta de Mario Conde Conde als seus "compañeros", no ingressats sinó

"Presos, coño, y a mucha honra!" Bé, el senyor Conde és ben lliure d'assajar nous estils literaris, però no deixa cap regust que el faci mitjanament respectable. Vostès saben que molts, molts, antics accionistes de Banesto, reunits per fer una acció penal contra l'home de la brillantina, se n'han desdit, tot i comptar amb el suport del nou Banesto... Per la possibilitat de pagar uns costos judicials desmesurats?

Aquí, en tenim més que no volem, ja hi ha el cèlebre Javier de la Rosa Martí al carrer (domicili hipotecat al carrer del Doctor Fleming). Això, ho ha aconseguit perquè el jutge de Barcelona ha estat més moderat que no pas el seu col·lega madrileny: només li han fet falta 1.000 milions de pessetes. I com que els catalans, com deia Josep Pla, són animals que s'enyoren, en el breu curs de dues hores un grapat d'amics i admiradors de Javier de la Rosa Martí han fet possible que l'escrupolós Banco Popular facilités l'aval, amb les degudes salvetats. O és que no coneixen Lluís i Jaume Valls i Taberner?

Ara, l'ínclit senyor De la Rosa ha començat a xerrar. No crec que aquest hagi estat el consell del seu principal advocat, senyor Piqué Vidal: però client en llibertat és client asilvestrat. O no? De moment, el senyor De la Rosa ha catalogat tres enemics. Ha estat interrogat sobre la *canallesca*, com és lògic, i ha dit que no vol donar el nom de l'un d'ells perquè, com que és parent, "*sufriria totavía més*". Un periodista poc prudent ha volgut saber si entre els amics facilitadors —no traïdors— figura Miquel Roca. Resposta confusa. Pensin-ne el que vulguin. Javier de la Rosa Martí promet grans revela-

cions quan es faci el judici: aleshores posarà en relleu els responsables d'aquesta petita ensopegada que és l'afer del Grand-Tíbidabo. Però, als meus ulls, allò que de veritat retrata el senyor Javier de la Rosa és que ahir, quan un petit grup de periodistes l'esperaven a la porta del seu domicili, tornant del seu quarter general de Quail, els va mirar amb ulls compassius i humits i, allargant al que tenia més a prop un bitllet del Banc d'Espanya, va dir: "*Tomen, para que puedan comer*". En honor de la professió, assenyalem que hi ha prova fotogràfica del retorn d'aquest petit i ofensiu suborn. **Fabià Estapé**

Pujol sondeja el diàleg social

Jordi Fortuny considera que la proposta de Jordi Pujol d'abaratir els acomiadaments consisteix en realitat a pactar un contracte laboral indefinit.

Els temps canvien a una velocitat de vertigen, almenys pel que tenim costum de veure fins ara. Quan fa un any van entrar en vigor les primeres mesures de la reforma laboral, els sindicats van convocar una vaga general, la del 27-G, que no va poder aturar la reforma. Felipe González va veure clar que calia tirar-la endavant, convenientment sostingut per Convergència i Unió.

En tan solament un any els sindicats han sabut encaixar el cop i canviar d'actitud.

Ara les relacions amb la patronal i amb el govern espanyol són bones, i es preveu que els convenis d'enguany es negociaran sense grans conflictes. Però Jordi Pujol acaba de posar a prova aquest clima de diàleg fent la proposta d'abaratir els acomiadaments com més aviat millor.

Sembla que ho tenia ben calculat, vist que les coses no han sortit de mare. Tant Comissions com UGT han criticat la proposta sense aprofitar-se de la situació. Perquè, no ens enganyem, es tracta que els empresaris puguin acomiadar treballadors amb més facilitat.

Curiosament, qui s'ha enfadat més és el ministre de Treball, José Antonio Grinán, que ha dit que això és l'acomiadament lliure. Però, en canvi, el ministre Pere Solbes ha estat més moderat i no s'ha esquinçat les vestidures com el seu company de gabinet.

La proposta de Pujol no és gens barroera. L'ha dissenyada el conseller democri-

José A. Grinán. El ministre espanyol ha rebutjat la proposta de Pujol.

tià Ignasi Farreres i consisteix a crear un nou tipus de contracte laboral que sigui indefinit, però que, quan l'empresa necessiti reduir plantilla per motius econòmics, pugui acomiadar el treballador amb una indemnització de 20 dies de sou per any treballat.

Amb tot, els aspectes tècnics són la cosa menys important, perquè allò que Jordi Pujol i Ignasi Farreres proposen, en realitat, és un canvi de mentalitat, tant de treballadors com d'empresaris: el canvi que

fa falta perquè d'una vegada les empreses facin contractes fixos als treballadors.

I és que la precarietat laboral és exagerada. Si no n'hi havia prou amb l'elevat índex de desocupació, el més alt d'Europa, l'estat espanyol també té la proporció més elevada de treballadors amb contractes eventuais, el 35%. La mitjana europea és del 12% o del 13%! Els problemes que provoca aquesta situació ja se saben: empresaris que prescindeixen de treballadors joves just quan els tenen ensenyats, treballadors que no s'integren a l'empresa perquè saben que se n'aniran al carrer, el consum no s'engresca perquè la gent no les té totes...

Per què passa tot això? L'excusa dels empresaris és que cap empresa no té assegurada la feina per sempre. En aquestes condicions, volen les mans lliures per a contractar més treballadors quan faci falta i prescindir-ne quan no hi hagi prou feina; però actualment surt massa car acomiadar gent i per això fan contractes eventuais.

La llei actual ja preveu una indemnització de 20 dies per cada any treballat quan una empresa treu gent al carrer per causes de producció. Però, com que en els judicis per acomiadament els jutges sempre els declaren improcedents, la indemnització real acaba essent sempre de 45 dies o més per any treballat.

Per tant, el que passa és que el text de la llei no s'aplica mai. I allò que demana la proposta d'Ignasi Farreres, en realitat, és